

МУЛЯЖНИЙ МЕТОД ПРОЕКТУВАННЯ ШВЕЙНИХ ВИРОБІВ

Д. ОЛЬХОВСЬКА, Т. ПОПОВА

Навчально-науковий інститут "Українська інженерно-педагогічна академія" Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна

Світ моди весь час змінюється. Дизайнерам постійно доводиться вигадувати нові й нові образи, які завоюють серця населення. Але просто вигадати звісно не достатньо. Розробка моделей цікавий, але досить складний процес. Зараз існують такі методи проектування швейних виробів, як графічний, муляжний та комбінований. Кожен з методів має свої переваги та недоліки. Залежно від моделі, можна обрати найбільш зручний метод, використовуючи який вдасться полегшити та прискорити процес її розробки.

Муляжний метод проектування швейних виробів являється дуже відомим та популярним у швейній індустрії. Його особливість полягає у тому, що дизайнеру не потрібно робити креслення та викрійки на папері, як це наприклад робиться у графічному методі. Його сутність вбирає в себе створення того чи іншого виробу безпосередньо на манекені. Використовуючи тканину, майстер формує складки, драпірування тощо приколюючи її до манекену. Даний спосіб дає змогу побачити, як виріб буде сидіти на людській фігурі, як поводить себе обрана тканина, є можливість відразу коригувати форму та розміщення деталей, складок і інших елементів, експериментувати з текстурами аж до моменту отримання бажаного результату.

Муляжний метод проектування виник у другій половині дев'ятнадцятого століття в Парижі, через прагнення дизайнерів створювати унікальні та більш індивідуалізовані моделі одягу, чого не вдавалося досягти за допомогою інших методів проектування. Метод активно розвивався у двадцятому столітті, завдяки відомим дизайнерам, які використовували його для створення своїх культових колекцій [6]. Таким чином у першій половині двадцятого століття, стала відомою французька дизайнерка Мадлен Вюнна, яка використала драпірування у своїх моделях. Завдяки роботі з манекеном, а саме використанню природних ліній тіла, були досягнуті найбільш елегантні форми [5].

З використанням муляжного методу, у 1947 році, Крістіан Діор заснував відомий всім «New Look». Його дуже жіночні сукні з яскраво вираженою талією та пишними спідницями внесли зміни в тогочасну моду та здобули визнання населення [2]. Ів Сен-Лоран віддавав перевагу експериментам з об'ємами та новітніми дизайнами, для чого теж використовував муляжний метод проектування. Також, муляжний метод використовували такі дизайнери як Крістобаль Баленсіага, чії роботи прославилися чистими лініями та об'ємами, завдяки чому з'явилися пуховики та пальта-кокони [4]. Британський дизайнер Алесандр Макквін, який використовував муляжний метод проектування для додавання драматичності та скульптурних форм в свої роботи [1]. Японський дизайнер Ямамото Йоджі – надає перевагу асиметрії, а також значної об'ємності у виробках. Використовуючи метод муляжу дизайнер експериментує з матеріалами, створюючи унікальні силуети, що сильно виділяються на фоні

традиційного західного крою [3].

Муляжний метод проектування швейних виробів не тільки дозволяє відмовитися від схем та викрійок, він також занурює майстрів у творчий процес роботи з матеріалом, підштовхує до знаходження неординарних, часто неочікуваних творчих рішень, які, використовуючи стандартні креслення, було б неможливо реалізувати. Тому, сучасні модельєри продовжують використовувати та розвивати муляжний метод проектування. Метод використовують і навчальні під час навчання дизайнерів, він чудово розвиває креативне мислення. Але, як і інші методи проектування, муляжний метод має свої недоліки. Метод потребує певних затрат часу, це стосується як і часу на накопичення досвіду, так і на сам процес проектування. Крім того, робота з муляжами може бути економічно витратною, особливо коли використовуються дорогі матеріали. Тому часто спочатку використовують матеріали подешевше.

Таким чином, муляжний метод проектування швейних виробів забезпечує унікальність виробу, завдяки можливості експериментувати з формами не обмежуючись стандартними викрійками. Метод популярний у високій моді, завдяки тому, що реалізує найскладніші конструкції та драпірування. Також він допомагає уникати та швидко коригувати помилки, завдяки наколюванню на манекен. Але, метод також є досить економічно витратним та потребує затрат часу.

Література

1. Александр Макквін - <https://magazine.symbol.ua/inspiration/pohmurij-genij-aleksandr-makkvin-golovni-fakti-z-biografii-dizajnera-aki-vam-varto-znati>
2. Історія стилю NEW LOOK - <https://garne.com.ua/article/istoria-stilu-new-look-399>
3. Їоджі Ямамото - <https://vogue.ua/article/fashion/persona/temnyy-lord-vse-chto-nuzhno-znat-o-yodzhi-yamamoto-29293.html>
4. Крістобаль Баленсиага - <https://vogue.ua/article/fashion/persona/7-maloizvestnyh-faktov-o-kristobale-balensiaga-32369.html>
5. Медлен Віонне - <https://elle.ua/moda/fashion-blog/madlen-vionne-zhittya-zadlya-mistectva-ta-nedosyazhniy-geniy-tvorennya/>
6. О.П. Бохонько. Етапи розвитку методів конструювання розгортки деталей одягу та їх класифікація. - <https://elar.khmn.edu.ua/server/api/core/bitstreams/b5f2975e-a3e2-4a7a-828f-f8d4a21665b6/content>